

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
A. G. Riddle
THE ATLANTIS GENE

Copyright © 2013 by A. G. Riddle
Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01534-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TRAGOM ATLANTIDE

A. G. RIDL

Preveo Vladan Stojanović

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

Ovaj roman je plod mašte, izuzev delova koji to nisu.

Za Anu

PROLOG

ISTRAŽIVAČKI BROD *ZALEĐENI VODOPAD*
ATLANTSKI OKEAN
160 KM OD ANTARKTIKA

Karl Selig je dvogledom osmatrao ogromni ledeni breg, oslonjen o brodsku ogradu. Još jedan komad sante se odlomio i pao, otkrivajući još veći deo crnog predmeta. Podsećao je na... podmornicu, iako to nije mogao biti.

„Hej, Stive, dođi da vidiš ovo.“

Stiv Kuper, Karlov prijatelj s postdiplomskih studija, pustio je bovu i prišao Karlu na drugoj strani broda. Uzeo je dvogled. Pogled mu se zastavio na ledenom bregu. „Auh. Šta je to? Podmornica?“

„Možda.“

„Šta je ispod nje?“

Karl je zgrabio dvogled. „Ispod nje je...“ Osmatrao je oblast ispod podmornice. Opazio je nešto. Podmornica, ako je to uopšte podmornica, štrčala je iz drugog metalnog predmeta, sivog i znatno većeg od nje. Sivi predmet za razliku od podmornice nije odražavao svetlost. Podsećao je na talase koji trepere iznad horizonta na vrelom auto-putu ili u širokoj pustinji, ali nije bio topao. Nije topio led oko sebe. Ugledao je natpis na podmornici: *U-977* i *Kriegsmarine*. Nacistička podmornica. Viri iz... neke strukture.

Karl je spustio dvogled. „Probudi Naomi i pripremi čamac. Pogledaćemo o čemu je reč.“

Stiv je brzo sišao pod palubu. Karl je čuo kako budi Naomi u jednoj od dve kabine na brodiću. Korporacija koja je novcem podržala istraživanje zahtevala je da je povede. Karl je klimnuo glavom na sastanku. Nadao se da im neće smetati. I nije se razočarao. Kad su pre pet nedelja isplovili iz Kejptauna u Južnoafričkoj Republici, Naomi je ponela dva kompleta za presvlačenje, tri ljubavna romana i dovoljno votke da ubije rusku armiju. Jedva da su je videli od isplavljanja. *Sigurno joj je strahovito dosadno*, pomislio je Karl. Za njega je ovo putovanje bilo životna prilika.

Ponovo je uperio dvogled na ogromni komad leda, koji se pre gotovo mesec dana odlomio od Antarktika. Gotovo devedeset procenata ledenog brega nalazi se pod vodom. Ona jedna desetina iznad površine u ovom slučaju je pokrivala sto dvadeset dva kvadratna kilometra – što ga je činilo pedeset procenata većim od Menhetna.

Doktorirao je na uticaju topljenja ledenih bregova na morska strujanja. Stiv i on su četiri nedelje raspoređivali visokotehnološke bove oko ledenog brega. Merili su temperaturu i odnos između slane i slatke vode. Periodično su premeravali ledeni breg sonarom, da bi zabeležili promene u njegovoj veličini. Hteli su da saznaju što više o raspadanju ledenih santi nakon otkidanja od Antarktika. Na snežnom kontinentu bilo je devedeset procenata svetskog leda. Svet će se dramatično promeniti kad se za nekoliko decenija sav taj led otopi. Nadao se da će mu ovo istraživanje pomoći da više sazna o tom procesu.

Pozvao je Stiva čim je obezbedio novac za istraživanje. „Moraš da kreneš sa mnom – ne, veruj mi kad ti kažem da će sve biti u redu.“ Stiv se, oklevajući, složio. Stiv je bio veoma zadovoljan zbog toga što je Karl živnuo na ekspediciji. Svakodnevno su vršili očitavanja i svake noći raspravljali o prikupljenim podacima. Stivova akademska karijera se pre polaska na put krunila i topila, kao ledeni breg koji su sledili. Besciljno je plovio od jedne do druge jalove teorije. Svi su strepeli da će dići ruke od doktorata.

Početni podaci istraživanja bili su veoma zanimljivi. Danas su, kao da to nije bilo dovoljno, pronašli i nešto čudesno. Pojaviće se na naslovnim stranicama novina i časopisa. Šta će na njima pisati? *Nacistička podmornica pronađena na Antarktiku?* To i nije tako nezamisliva tvrdnja.

Karl je znao za nacističku opsednutost Antarktikom. Poslali su ekspedicije u taj deo sveta 1938. i 1939. godine. Išli su tako daleko da su deo ledenog kontinenta proglasili novom nemačkom provincijom – Novom Švapskom. U Drugom svetskom ratu nestalo je nekoliko nemačkih

Tragom Atlantide

podmornica: nije zabeleženo ni da su zarobljene ni da su potopljene. Ljubitelji teorija zavera zato tvrde da su napustile Treći rajh pre propasti, pune nacističkih glavešina, opljačkanih dragocenosti i najnovije tehnologije.

Nova pomisao javila se na obodu Karlovog uma. Nagrada raspisana za pronalaženje nacističkog blaga sigurno je pozamašna. Više neće morati da se oslanja na mecene da bi prikupio novac za naučna istraživanja.

Pristajanje uz ledeni breg bio je novi izazov. More je bilo nemirno, pa im je to pošlo za rukom tek iz trećeg pokušaja. Pristali su nekoliko kilometara od podmornice i neobične strukture ispod nje.

Navukli su alpinističku opremu. Karl je održao kratko predavanje Naomi, s osnovnom porukom „ne diraj ništa“, pre no što su se Stiv i on spustili na ledenu izbočinu ispod brodića.

Četrdeset pet minuta su se ćutke peli uz голу ledenu planinu. Led je bivao sve grublji i opasniji. Usporavao ih je. Stiv je zaostajao za Karlom.

„Moramo da požurimo, Stivi.“

Stiv je uspeo da ga stigne. „Izvini. Izgubio sam kondiciju posle jednog mesečnog lenčarenja na brodu.“

Karl je podigao pogled prema suncu. Temperatura će naglo pasti čim zađe. Mogli bi se smrznuti. Dani su ovde dugi. Sunce izlazi u pola tri po podne i zalazi u deset. Ostalo im je samo nekoliko sati dnevne svetlosti. Ubrzao je korak.

Čuo je kako Stiv iza njega brže korača u cipelama za sneg. Zaključio je da se očajnički trudi da ga stigne. Neobični zvuci odzvanjali su s ledene površine: prvo tiho brujanje, a zatim brzo lupanje. Činilo se da hiljadu detlića napada led. Zaustavio se i oslušnuo. Okrenuo se prema Stivu. Pogledi su im se sreli baš kada se sitna pukotina, nalik paukovoju mreži, pojavila na ledu ispod Stivovih nogu. Užasnuto je spustio pogled. Potrčao je iz sve snage ka nedirnutom ledu oko Karla.

Karl je imao utisak da posmatra nestvarnu uspomenu filmsku scenu. Potrčao je ka svom prijatelju. Bacio mu je konopac s pojasa. Stiv ga je uhvatio u deliću sekunde, pre no što se tutnjava prolomila vazduhom. Led ispod njega obrušio se i propao u džinovsku pukotinu.

Uže se odmah zateglo. Trznulo se i oborilo Karla s nogu. Pao je licem napred. Nemoćno je klizao po ledu. Pašće za Stivom u ledeni kanjon. Trudio se da se zaustavi, ali ga je uže vuklo u propast. Opustio je stisak. Konopac mu je kliznuo iz ruke, što ga je samo malo usporilo. Zario je

čizme s dugim kramponima u led, koji je poleteo uvis, sve do njegovog lica. Zauštavio se i snažno stisnuo konopac na ivici pukotine. Konopac je zavibriao, stvarajući neobičan zvuk, sličan tihom zvuku violine.

„Stive! Drži se! Izvući ću te!“

„Nemoj!“

„Molim? Jesi li ti lud?“

„Dole nečeg ima! Polako me spusti!“

Karl je progovorio posle kraćeg razmišljanja. „Šta je to?“

„Liči na tunel ili cev od sivog metala. Ne vidim ga jasno.“

„Dobro. Drži se. Malo ću pustiti konopac.“ Otpustio ga je tri metra.

Stiv se nije oglašavao, pa je nastavio sa otpuštanjem.

„Stani!“, povikao je Stiv.

„Šta je to?“

„Nisam siguran.“ Stivov glas bio je prigušen.

Karl je provirio preko ivice pukotine u ledu. Pogledao je dole.

Stivova glava virila je iz otvora pećine. „Podseća na katedralu. Odaja je ogromna. Na zidovima ima natpisa. Simbola. Ovakve nikad ranije nisam video. Videću o čemu se radi.“

„Stive, nemoj, čekaj!“

Stiv je ponovo nestao. Prošlo je nekoliko minuta. Da li je osetio novu blagu vibraciju? Pažljivo je osluškivao. Nije mogao da je čuje, ali ju je osećao. Led je brže pulsirao. Ustao je. Ustuknuo je za korak od ivice. Led iza njega je pucao. Pukotine su se širile svuda, i to velikom brzinom. Trčao je svom snagom ka sve široj pukotini. Skočio je. Malo mu je falilo da stigne do druge strane. Uhvatio se za ivicu ledene pukotine. Visio je jednu beskrajnu sekundu. Vibracije u ledu postajale su sve snažnije. Posmatrao je kako se led oko njega kruni i obrušava. I komad za koji se držao je popustio. Pao je u bezdan.

Naomi je s broda gledala kako sunce zalazi za gigantski ledeni breg. Uzela je satelitski telefon i otkucala broj koji je dobila pre ukrćavanja.

„Rekli ste da vas pozovem ako pronađemo nešto zanimljivo.“

„Ne govori ništa. Ne prekidaј vezu. Za dva minuta ćemo odrediti tvoj položaj. Dolazimo.“

Spustila je telefon na pult. Prišla je šporetu i nastavila da meša pasulj.

Tragom Atlantide

* * *

Čovek na drugom kraju satelitske veze podigao je glavu kad su GPS koordinate zasvetlele na ekranu. Prepisao je lokaciju i pretražio bazu podataka satelitskih slika. Dobio je jedan rezultat.

Kliknuo je na njega. Pred njim se ukazalo središte ledenog brega s tamnim tačkama. Uvećao je sliku nekoliko puta, a kada se slika izoštrila, iznenađen, ispustio je šoljicu kafe na pod. Izleteo je iz svoje kancelarije i potrčao hodnikom u direktorovu kancelariju. Upao je unutra i prekinuo sedokosog čoveka usred priče.

„Pronašli smo je!“

Prvi deo

DŽAKARTA U PLAMENU

1

CENTAR ZA PROUČAVANJE AUTIZMA (CPA)
DŽAKARTA, INDOEZIJA

Doktorica Kejt se probudila sa jezivim osećajem da je još neko osim nje u sobi. Uzalud je pokušala da otvori oči. Osećala se mamurno, kao drogirana. Udisala je ustajali vazduh, koji je imao miris vlažnog podzemlja. Zadrhtala je od bola kad se blago uspravila. Ležala je na tvrdom krevetu – verovatno na kauču. Sigurno nije bila na svojoj postelji u stanu na devetnaestom spratu stambene zgrade u Džakarti. *Gde sam?*

Čula je tihe korake patika po tepihu. „Kejt“, promrmljao je neki muškarac. Proveravao je da li je budna.

Uspela je da malo otvori oči. Slabašni zraci sunca probijali su se u sobu kroz metalne roletne na niskim i širokim prozorima. Treperava svetlost iz ćoška je u razmacima od po nekoliko sekundi ispunjavala prostoriju. Podsećala je na blesak kamere koja snima fotografiju za fotografijom u pravilnim vremenskim intervalima.

Duboko je udahnula pre no što se naglo uspravila u sedeći položaj. Čovek se izmakao i ispustio nešto iz čega se prosula smeđa tečnost po podu. To je bio Ben Adelson, laboratorijski asistent. „Isuse, Kejt. Žao mi je. Mislio sam... da bi ti prijala kafa, ako si budna.“ Sagnuo se da pokupi ostatke razbijene šoljice. Nastavio je kad ju je izbliza pogledao: „Kejt, nemoj da se ljutiš, ali grozno izgledaš.“ Neko vreme je nemo gledao u nju. „Reci mi šta se dešava, molim te.“

Protrljala je oči. U glavi joj se malo razbistrilo. Polako je shvatila gde je. Već pet dana je danonoćno radila u laboratoriji. Nije prestajala s radom nakon poslednjeg razgovora sa sponzorom istraživanja. Rečeno joj je da predstavi rezultate ili da se oprostí od novčanih sredstava. Znala je

da sponzor misli ozbiljno. Nije upoznala osoblje s opasnošću koja je pretila istraživanju autizma, da se ne bi zalud brinulo. Ili će predstaviti neke rezultate i nastaviti s radom, ili neće. U ovom drugom slučaju će se vratiti kući. „Kafa divno zvuči, Bene. Hvala ti.“

Čovek je izašao iz kombija i spustio crnu masku preko lica. „Koristi nož kad uđemo. Izbegavaj pucnjavu, mogla bi privući neželjenu pažnju.“

Pomoćnica je klimnula i spustila masku.

S rukavicama na rukama, krenuo je ka vratima. Oklevajući je zastao. „Da li si sigurna da je alarm isključen?“

„Jesam. Presekla sam spoljnu liniju. Verovatno će se oglasiti u zgradi.“

„Šta?“ Zlovoljno je zavrteo glavom. „Isuse, možda već zovu. Požurimo.“

Otvorio je vrata i jurnuo unutra.

Iznad vrata je bio znak:

Centar za istraživanje autizma

Službeni ulaz

Ben se vratio s novom šoljom kafe. Kejt mu se ljubazno zahvalila. Spustio se u stolicu preko puta nje. „Ubićeš se preteranim radom. Znam da već četiri noći uzastopce spavaš na radnom mestu. Tajnovita si. Niko ne sme da ulazi u laboratoriju. Gomilaš zabeleške i ne govoriš ništa o ARC-247. Nisam samo ja zabrinut.“

Otpila je gutljaj kafe. Džakarta se pokazala kao teško mesto za izvođenje kliničkih testova. Ipak, rad na Javi imao je i svojih prednosti, a kafa je bila jedna od njih.

Nije mogla da kaže Benu šta radi u laboratoriji, ne još. Sav trud bi mogao biti uzaludan. Najverovatnije će svi ostati bez posla. A imala je još jedan motiv da ga drži u neizvesnosti. Mogao bi postati saučesnik u zločinu ako bi ga upoznala s onim što radi.

Klimnula je ka treptavom svetlu u uglu kancelarije. „Šta ovo svetlo predstavlja?“

Ben se osvrnuo ka njemu. „Nisam siguran. Mislim da je to znak za uzbunu.“

„Da li je izbio požar?“

„Nije. Obilazio sam prostorije kad sam stigao. Nije požar. Baš sam nameravao da krenem u temeljnu inspekciju klinike kad sam primetio da su tvoja vrata odškrinuta.“ Posegnuo je u jednu od desetak kartonskih kutija koje su ispunjavale Kejtinu kancelariju. Prebirao je po uramljenim diplomama. „Zašto ih ne okačiš na zid?“

„Čemu to?“ Nije volela da kači diplome po zidovima. I šta bi od toga imala? Bila je jedini istraživač i lekar na projektu. Osoblje je znalo njen CV, a niko ih nije posećivao. U kancelariju nije dolazio niko izuzev dvadesetak osoba koje su brinule o autističnoj deci. One bi Stanford i Džons Hopkins smatrale imenima davno preminulih rođaka, a diplome njihovim krštenicama.

„Ja bih okačio magistarsku diplomu s Univerziteta *Džons Hopkins*, da je imam.“ Ben je pažljivo vratio diplomu u kutiju. Još malo je preturao po njoj.

Kejt je popila kafu. „Stvarno?“ Podigla je praznu šoljicu. „Ja bih je menjala za još jednu šoljicu kafe.“

„Da li to znači da ti odsad pa nadalje mogu naređivati?“

„Ne preteruj“, dobacila je Benu, koji je napuštao kancelariju. Petljala je s tvrdim plastičnim cilindrom koji je kontrolisao roletne. Ubrzo se kroz prozor ukazala žičana ograda koja je delila njihovu zgradu od pretrpanih ulica Džakarte. Jutarnja gužva bila je u punom jeku. Autobusi i automobili mileli su ulicama, dok su motocikli zujali po uskom prostoru između njih. Biciklisti i pešaci su prekrivali svaki centimetar trotoara. A pre nego što je došla ovamo, mislila je da je saobraćaj u San Francisku nepodnošljiv.

U Džakarti se osećala kao stranac, ali ne samo zbog haotičnog saobraćaja. Jednostavno nije bila kod kuće. Možda nikad i neće biti u ovom gradu. Rado bi se odselila u bilo koje mesto na svetu, izuzev San Franciska. Martin Grej, njen očuh, rekao je: „Džakarta će biti sjajno mesto za nastavak tvojih istraživanja... i... novi početak.“ Napomenuo je da vreme leči i najdublje rane. Vreme joj je ovih dana nezaustavljivo curilo kroz prste.

Okrenula se prema stolu i počela da sklanja fotografije koje je Ben povadio iz kutija. Pažnju joj je privukla bleđa fotografija velike plesne sale s parketom. Kako je dospela među stvari vezane za posao? To je bila jedina fotografija iz kuće u Zapadnom Berlinu, nedaleko od Tirtgartenstrasea, u kojoj je provela detinjstvo. Slabo se sećala masivne trospratne rezidencije. Podsećala je na ambasadu ili plemićki dom iz nekog drugog vremena.

Ličila je na zamak, tačnije na prazni zamak. Mati joj je umrla na porođaju. Otac ju je voleo, ali je retko kad bio kod kuće. Pokušavala je da zamisli njegov lik, ali nije mogla. Nejasno se sećala hladnog decembarskog dana kad ju je poveo u šetnju, sećala se svoje sićušne šake u njegovoj i osećaja sigurnosti. Šetali su se Tirlgartenštraseom sve do Berlinskog zida. Tamo su naišli na tužnu scenu, porodice koje su polagale vence i fotografije. Ljudi su se molili da Zid padne i nadali se da će se tada sresti s najmilijima. Druga sećanja bila su vezana za njegove odlaske i povratke, i suvenire s dalekih mesta. Osoblje je davalo sve od sebe da joj nadoknadi odsustvo roditelja. Bili su brižni, ali pomalo hladni. Kako se zvala kućepaziteljka ili učiteljica koja je živela s njom i drugo osoblje s poslednjeg sprata? Naučila je nemački od nje. Nije zaboravila nemački, ali nije mogla da se seti učiteljičinog imena.

Raspolagala je samo jednim kristalno čistim sećanjem iz prvih šest godina života. Odnosilo se na onu noć u plesnoj sali, kad se Martin pojavio i isključio muziku. Rekao joj je da se njen otac neće vratiti kući – nikada više – i da će nadalje živeti s njim.

Želela je da izbriše to sećanje, kao što je zaboravila narednih trinaest godina. Preselila se s Martinom u Ameriku. Gradovi su se spajali u jedan, dok je on išao s jedne na drugu ekspediciju i dok je ona menjala škole internatskog tipa. Nigde se nije osećala kao kod kuće.

Istraživačka laboratorija bila je najviše nalik pravom domu. Provodila je svaki trenutak u njoj. Posle San Franciska u potpunosti se posvetila radu. Ono što se začelo kao odbrambeni mehanizam postalo je njen životni stil. Istraživački tim postao je njena porodica, a subjekti njena deca.

I sve to će uskoro nestati.

Morala je da se što pre pribere i da popije još kafe. Gomilu fotografija gurnula je u kutiju ispod stola. *Gde je Ben?*

Izašla je iz kancelarije i krenula prema kuhinji za osoblje. Bila je prazna, baš kao i lonče za kafu. Upozoravajuća svetlost je i ovde treperila.

Nešto nije bilo u redu. „Bene?“, pozvala ga je.

Sati će proći do dolaska ostalog osoblja. Imali su neobično radno vreme, ali su dobro obavljali svoj posao. Radni učinak joj je bio važniji od discipline.

Zaputila se u istraživačko krilo, koje se sastojalo od niza skladišnih prostorija i kancelarija raspoređenih oko velike sterilne laboratorije u kojoj